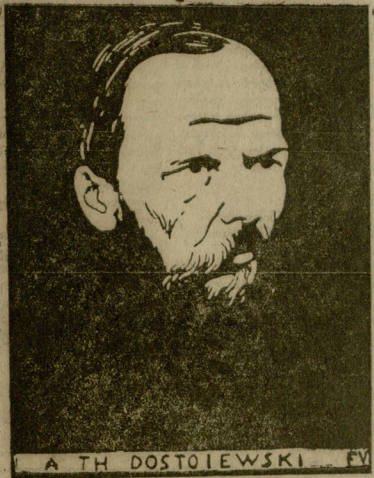

1 თებერვალი 1922 წ.

მისამართი: თბილისი. რუსთაველის პროსპ. № 24, ტელეფონი 7-99.

აქტიულებელი ზოგჯერ ტრუფაშის გამოცემა. განსაფორმებით, როცა სავანე დიდ პიროვნებას ეხება.

დღივებს მართლა აქვს თავისი უხერხულეობა. ყოველ ერაში, ისე როგორც უკვე აღვნიშნავთ იმისთვის რომ დაწყება. დღითისა და დღითისა. ეს ფორმული პირველად ირანში არის მოცემული. რუსეთში პოლიტიკური შემოქმედების განმარტების პუშკინმა და დოსტოევსკიმ. პუშკინი ანგელოსია რუსეთის. მისი გარმონია—დოსტოევსკი დემონი, რომელიც ორკესტრში შედის, როგორც დავიანებული კიბნობი.

შეიშინა დოსტოევსკი ადამიანის გული გახდა ადვილად დღერთა კაცის და კინკაპს ბრძოლისთვის. ბევრ შემთხვევაში, შეიძლება ითქვას თითქმის ყველაფერში გამარჯვებული იქნა კარამაზოვის, რომელიც „Билет для входа в эту гармонично почитательнейшее возвращает назад“, და აქედან დიდებული სიმბოლოა „ჯერ კიდევ ტრუტევის, про первый хаос, про родимый“.

გენიალი თქვა: პატრონის ორკესტრი. დოსტოევსკი ნიჭიანი ამ ორკესტრის. ეს თითქო მოვალეობად ვახდა რუსეთის გენიოსთვის. ა. სკრიბინის მიერ თავის ცხოვრებაში შეიქმნა აქედანვე ტაძარი. შემდეგ ეს ტაძარი გინაღობი გადართვა, სადაც დასდგა ეგვიპტური პიკესა—სიმბოლოს მებრუნე მოსკოლის და ქვეყნის დაღუპვისთვის. დოსტოევსკიმ ეს პიკესა დაწერა კარამაზოვის და შემდეგ როგორც ციკლი გაფორმდა ბელით დასდგა ლენინმა. პერკინის თქმა პეტრე დიდის გამომშობის რუსეთმა უნახა პუშკინით, ასე მიზნდებდა—დოსტოევსკის თითქმის საუფრუნე უნახა ლენინმა. პირდაპირ ახსნა ელვად, რომელიც დიდებული ინტელიტობა... უდაბნოში შედგენილი სული, რომელიც ურჩევდა ქრისტე ქვეყნის პურად გადაცემას—კიდევ აცდენს სამყაროს. და დიდებს გამარჯვებული მოხუცი კარიბინა. დოსტოევსკის სხვაგვარი ეხადენ ცრუწინასწარმეტყველს—რომელსაც არც ერთი წინთქმა არ ახდენია—ჰქონდა ამან გამართლება—მეგრამ დღეს უნდა ითქვას, რომ მისი წინასწარმეტყველება ყოველდღიურ დაჯერებით ცხადდება. დარდავლი ვაილა როგორც უკმა დოსტოევსკის და სლავიანოვების ეს არის წიგნი „ვასელის“ რუსეთის ბაბილონი მაბილონის ტყეობის და ყველაზე უფრო, რომ პეტრეზურს მართლა მოსკოლად ნისლი და დარბა მართა გაფრინდა პოლანდელი. და რველოდის ნახაშმა კი გადარბა რუსეთი ციმბირამდე. ამაზე ბევრის თქმა მოსაწყენია. დოსტოევსკი შეიძლება ტომებთან წიგნებით წერა, როგორც ეს ჰქნა და მერვედკაცები.

დოსტოევსკის ისტორია ისე დაიწყო, როგორც რუსეთის, მთელი კარამაზინებით და კლირეცებით. ამიტომ არის, რომ სდგას ეს განიტის პიედესტალი და მიელი სამყარო კვირობის, ამ ბარბაროსის, რომელსაც არ აქვს რთი წვეთი კლასიკურ სისხლის. ეს არის ახალი რასა, ახალი ქვეყანა. რადგანის უფლი ცრემლიანი კითხვობის სონია მარმელადოვის ბოღეს, დაწმციის ის მინაძი ტანჯვის გამორღ და ყველაზე უფრო დაწმცილი, ფრიადმდე დასულო ესტეტიკური სენცია პისანასი, რომელმაც დაწერა ლათინური რასა დაბაოლის პრესით—ამაშობა, რომ დოსტოევსკი ერთად ერთი გენიოსია, მეორე შეიძლება დღერთი ყოველიყო. რომ ქრისტიანობას არ დაეშალა. მეორე გენიოსიანის ოფლი გაფრული ბაჭლის პატინარი და მართლა, კომბა იანაში ნიჭე ყველაზე ადრე მიხვდა დოსტოევსკის თუჯის მხედარის გაქაბნებას.

წერებ დაგვეცილო მთერალი კაბიტანი ლუბაილინი ასე ამტკიცებს «наш жя напнтан. если Бога нет, тола კაბიტანი ვარ, თუ ღმერთი არ არის, დოსტოევსკი ისეა მუხლი რუსეთის სისხლში, რომ მართლა რა რუსეთი იქნებოდა რომ დოსტოევსკი არ ყოფილიყო. დეპარტამენტების პეტრეზურსი, ციკლიანია მოქალაქეების და „преподанная жонია“, ის ვიწრო ცქრა, რომელიც შედგება ანდრეი ბელლი გამობტანა. დოსტოევსკი მოცემულია ციკრად. ყოველი საზე დოსტოევსკის რომანიდან მონოგრაფიის ღირსია და აკი პროფ. გრავ დელა—პარტმა მთელი კვირები იკითხა ლექციები გრუშენკაზე. ტეხის დოსტოევსკი დღესაც რჩება ერთად ერთ ტეხსათ: აქ გამოვიდა ბოროტი ირინა ბედის და ბუნების. ადამიანი შენ დაწყებული ხარ-

მეგრამ იყავი ამაყი, შენ არ ხარ დამნაშავე... პოეტი ვალერიან გაფრინდა შეილი სურს მონოგრაფიის ნიშნებზე ალბად ეს მხარე დოსტოევსკის იქ გამოჩნდება.

დავადების ასი წლის ბანიწინავად ეს ვახუთების წერილები არაფერს ამბობენ: მეგრამ ეს ნიშნია.

დღეს ბანალურ პარამონიაში შესვლის ბოლოთი ახალი ფასითაც ამაზი ღირს დღეს სმერტადიკოვის გიტარა სეკლის პატრონის ორკესტრს

„господи помилуй
се и меня.
се и меня.“

და ასე დაფარულდები. ამიტომ არის დროს არ ჰქონია მეტი ახალი დოსტოევსკის ვასტინებას როგორც დღეს. დოსტოევსკი წამებული ინტელიტია. თუ ჩვენ არ ვადავტრანთ ეს ახალი ვაჯარცა, და მორტილის სკალელა, სხვა ვაჯარცა თუბა არ იქნება. ამა ანიშნენ. ფ. ვალკოვონის ეს მასკატი. აქტიულორ დოსტოევსკი.

ტიტან გაბიბე.

ცისფერული

კაცობრიობა, თავის უმრავლესობაში, იძულებულია დასთანხმდეს „არსებულთან“ მარტო მათ ვაჯარცა მიზნებისკენ მსვლელობაში. იგი ადამიანს კარამაზოვთან ერთად, ყოველთვის ეკითხება მ. ი.

„მე ვარჯედ არ მესმის, იე მე, რა არის ეს (ლევნა და დიდ ინტელიტობა)? უსაზღორო ფანტაზია თუ მოხუცის ერთ შექცობადავანია, რომელიც შეუძლებელია qui pro quo?“

და რაც უნდა ვერ იტანდეს ეს მშვიდობის მოყვარე არსებები ვერაფერს ფანტასტიკურს, უკანსკელი უფრო რეალურა ვიწრო თანამედროვე და ყველა დროის „რეალიზმი“, რომელიც ტყუილად ეგულებოდა აღუშოთიუბელ ნაგასაყდლოთ სანთავათო ნახელ მშვიდობისა თუნდაც რუსის საჩუქე.

ვინაა ვერ წაუფა დღევანდელ მშენება „რუსის მშენებლობის ობიექტიკა“, დოსტოევსკის ამბიბულ სულს რომ არ ეზიაროს, მასთან ერთად რომ არ აკოს ციკ ვაჯარცა სემონოვის პლაცე. სადაც სიცილის განიზრე ვაჯარცა მან დღისი დაგობისათვის და შემდეგ შე—ადამიანურ გარდაქმნაში იგზობი და სმუფაოდ სულში ჩაისვენა ვაჯარცელი ქრისტე, რომელიც ცხრა-მეტე საუფრის შემდეგ, უსიტყვოთ გამონდება და გაიარა მის „კარამაზოვებში“, რომანში, მხუთე სახარების სიბაღლუზე რა სდგას ჩვენ სულში.

თქვენ უნდა უფოთი გაიაროთ პეტრეზურსი „ანკლიარების რომანტიკა“, მოხუდე პოზაზინის, მაქოლადოვის და ლენინების ქრისტიანულად დამაბლებელი პაუპირონი და მოქალაქეობის ამბიბე: ეს ქაღალე—სიხარბი, აგულაზე ფანტასტიკური და ყველაზე უფულადილიყო; ამ ქუჩების ბოდე, ამ ხუთ საათოლიან მიმავებულ სახლების გზის წუმე, სადაც „აოთანი უკრის გრამაზი ვალსი“ და თითქმის სიცილი ავსებს „подполье“—ს ნახეიად მუხლად გიორგ: ერთხელ მიიცი, თუ ყველაფერი ადამიანური თქვეთვის ახლოა, სტუდენტ რასკულიკოვთან ერთად მოვალეობა (თქვენს ტინში, რასკულიკოვია) მეცაბე ბებერი ქალი ან გენახავთ სიცილი-გაილოვის „სრულიად ჩვეულებრივი მონიერება“... სინდისისა თუ მარტო ქუე-

„თუ თქვენ სულ ცოტათი მინც ყოფილხართ პეტრეზურსელი“—უთოლოც ფიქრით „Подарок“—თბ ეს:

„რა იქნება, რომ გაფინტის ეს ნისლი და ავიდეს მალა, აყვება თუ არა მას ეს ამალი, მილობელი ქალკი, აყვება ნისლს და ვაქრება, როგორც აყვება, და დარბა წინადადი დილორ ჰაბიბი.“

ნევის ნისლიდან, სადაც თუჯის მხედრის ქვეშ მთერალი მარმელადოვი კვიპეტის ხილთან ავარავებს არამეტი ერთად

ალი არსენივილი.

ავსტრ ვერხოვენსკი „Беса“

რევილიტაციონერი და პროვოკატორი. გენიალური უფოტი და კაცის მკვლელი. ცხრაი ფრაწი და ორმოცუბიანი ობობა. რომლის ქსელშიც გახვეულია დოსტოევსკის მთელი რომანი „Беса“ და რომლის პიროვნება მანც გამოფრეველი რჩება: აი პეტრე ვერხოვენსკი.

ამ რომანში ვერხოვენსკი ყველაზე უფრო დაუფუკარი და საზიხელი სახეა. მითი მოწამულია მთელი რომანი, მაგრამ ვეუც ეყო ფურცელზე ვერხოვენსკის გერადიქტი და საბოლოოდ ეგრ გამოიძვე ვერხოვენსკი უსათუოდ მინია, ია თუჯის იღეს, რომელიც მასში გვამს და იმ ავე დროს გაიშვება.

მისი ძლიერი ნებისყოფა, ვაჯარცითურო ტეხა და მთლო მისი ეგვიპტული არსება იხარშება ამ არის ბოლოში:

ნავახი და რევილიტკია.

რა გინდა ჩვენ—უბნობა ვერხოვენსკი სტატიკოსს. ეხლა ჩვენ გვეჭირდება ერთი ან ორი ათობის ვახრწა, ვახრწა წარმოუდგენელი, უნახავი, წუმბიანი და ცემა, როდესაც ადამიანი ახიზდება, გადოქცევა ჯალთად. მშობარა და თაქმოყვარე ჰიაღ.

და ყველაფერი ეს უნდა დავსველოთ თბილი სისხლით. დიან სისხლი და ერთბინიის ჰაბა.

ვერხოვენსკის მთელი შემოქმედება აქეთ იხედება მისი ენერგია ამაში რკივობაში. ის პრაქტიკა თავის იღის ამავე დროს.

სახლი არის ცხარია, ის მშობარა და გაუტედავია. მეგრამ ხელი შეიერთებს მას ერთი იღის გარშემო და ყველას კი შეიკრავს სისხლი.

ის ამაბლებს საიდუმლო ორგანიზაციებს.

ავსტრი რომ დაურღვეველი იქნეს, უნდა მოამბადო ოთხი კაცისგან წრე, და მოაკლდეთ მხუთე იმ მიზნებით, რომ ის გაეშუზია. ამ დაქცეული სისხლით და შოთი იხინი ისე მუდუდებიან საუბრეში.

ამ სისტემის მსხვერპლი ხდება სტუდენტი შატოვი. რომლის მკვლელობაში ვერხოვენსკი ჩარევა მქსოვდა. იას და მითთან ერთად საკუთარი ხელით გაუკრავს შატოვს შუბლს სტატიკოსის პარკში.

დოსტოევსკის საბოლოოდ არ ჰყავს ასახული და გამობახული ვერხოვენსკის ფეგრამ ის მოცემული იქნება, რამდენად ანათედა დოსტოევსკის წინასწარმეტყველურ ფანტაზიაში რუსეთის მომავალი.

დოსტოევსკი იცნობდა რევილიტკიას, რევილიტაციონერებს და თვით რევილიტაციონერი იყო. მე ვფიქრობ რომ დოსტოევსკი იყო ბევრი მხარე ვერხოვენსკისა. ვერხოვენსკი უფრო მომავალი ვინც ცხოვრებისგან ასახული ტინი. ასე უნდა სჩვენებოდეს ის დოსტოევსკი.

ვერხოვენსკი არის მეტოდა რევილიტაციის.

დოსტოევსკი რამოდენიმე მართლებს ამ მეტოლს. შეიძლება ითქვას რომ ეს მეტოლი მას სწამს და მისთვის ის ყველაზე უფრო მისაღები არის როგორც უაღრესად ვერხოველი გენიოსისთვის.

სტატიკოსი, კრილოვი, შატოვი, ვერხოვენსკი და შივალევი იხარშებიან ერთ ქვაში და თუცა ზურგი შექცეული აქეთ ერთი მორცხაკენ, მკვლელობა მიიწე ხედებიან და ყველა მათში ვადალი ერთი შთავრების ჩქრა:

ვადალყვება, უმეულო აფეთქება, უსახლოვობა ადამიანის ნებისა.

მაგრამ ყველაზე დატყუარ და უდიდესი ვიწროვანებაა...

არის, რომ ის არსებობს, რომ არის საღი და ხის ფურცლი...

ბატონობა დღემდეა კვლავ აღუდგენელი და ჩაბრუნება...

მაგრამ ეს იწერებოდა ნახევარი ხუროთმოძღვრების წინ...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

ის თქვამდა: ამოღებისას ისრდება და შირიდა არღვევს...

სარკვევი იმავალა მითითებით იმავალა...

როგორც კითხვობთ ამ სტრიქონების შიშში...

მაგრამ ეს იწერებოდა ნახევარი ხუროთმოძღვრების წინ...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

არის რაიმეხილი მუდმივი. სწორი ლექსები...

თქვენმავე მითქმა—პირით მესლი. სისხლის წვეთი...

როგორც კითხვობთ ამ სტრიქონების შიშში...

მაგრამ ეს იწერებოდა ნახევარი ხუროთმოძღვრების წინ...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

„არბაქაძე“ გრივალის ენეგონითა დატარებული ლექსი...

თავისუფალი ლექსითაა აღიარებული სავალდებულო...

როგორც კითხვობთ ამ სტრიქონების შიშში...

მაგრამ ეს იწერებოდა ნახევარი ხუროთმოძღვრების წინ...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

მაგრამ მე ვწამს, რომ მან უსათრუოდ მოჰკლა თავისი მამა...

თავისუფალი ლექსი

პირველი მოქმედების თავისუფალი ლექსი...

ლექსის სტრიქონები დამთავრებულია თავის თავად...

როგორც განსაზღვრული ზომის შორიგეობა ლექსში...

სწორი ლექსის ახასიათებელი ტიპი

სწორი ლექსის ახასიათებელი ტიპი მხოლოდ ერთი...

თავისუფალი ლექსი ახასიათებს მუსიკის თავისუფალი...

როგორც ახის: მოძრაობა, მოქმედება, სუსლის ამოღება...

სწორი ლექსის ახასიათებელი ტიპი

სწორი ლექსის ახასიათებელი ტიპი მხოლოდ ერთი...

თავისუფალი ლექსი ახასიათებს მუსიკის თავისუფალი...

როგორც ახის: მოძრაობა, მოქმედება, სუსლის ამოღება...

სწორი ლექსის ახასიათებელი ტიპი

სწორი ლექსის ახასიათებელი ტიპი მხოლოდ ერთი...

თავისუფალი ლექსი ახასიათებს მუსიკის თავისუფალი...

როგორც ახის: მოძრაობა, მოქმედება, სუსლის ამოღება...

სწორი ლექსის ახასიათებელი ტიპი

სწორი ლექსის ახასიათებელი ტიპი მხოლოდ ერთი...

თავისუფალი ლექსი ახასიათებს მუსიკის თავისუფალი...

როგორც ახის: მოძრაობა, მოქმედება, სუსლის ამოღება...

დ მ ს ტ მ ე ს ს ი

პირველი საკვირველი ხაზი: სასტრუქო რეალისტა და თან უკიდურესი ირრეალისტა...

ისეთი რამ, რაც არ იყოს რწმენით: არ მისტიკური შეგნება...

ციის მკაცრი გზით: მაგრამ ერთი დევიანი გადხვდება...

ნა, კირილოვ და მრავალი სხვა. კუმარიატა და ჯონის ბადა...

ლობენ ცალკეულად კერძობაში. მაგრამ კიდევ უფრო შერეული ეროთიმორეში...

მისტიკური მზის.

ბაია. ხაგის. დაყვირებული სივრცეთა ვუგა. ღია შაფრანი. ყარამფილი. მტევანი ფალოოს. სამაროხეს სუნით ატეხილი მოხარგრეს პალოს აყრივებული ტანშავარი ზანგლო ბულა.

სურათში თესლი მატერის და ავი ხორკი. მღვია სურნელი. სქესის ტეხა. ტიტველი ხვატი. ცეცხლის მუქებებს გამეჯებით წოცს უნდა ხვათი კეთროვან ტანზე დაღვინათლი ლუქისი ლორწით.

მირაფის კვართი. ლურსა ცქერა. ზანება ცხელი. უგონო თღუნა. ფლვება ზანტი და წვეთის დახლა. უშრავ ჩვენებად ილენება აქ ღმერთის ახლო ჩაყუდებული ნივთაში წითელი ცხენი.

მარადი ქეცეა. სახე მასკა. უზანბი ძველი. ვადგომა განზე. ირონია და ძლევა თავის. მყოფედ შევება ხაოინს მოხარღვეს ქაილის და იხდის პერანგს ცხელ რიგზე რქიანი გველი.

გრიგოლ რომაიძე.

წამებადული გიგობრავია.

ვიყვი მარად უღობივსი. მქონდა სიმათლედ და გული თბილი. გამანდა მარტო ძალი ჩიბისი. და მახარებად მასთან სიბრილი.

დიდხან დაძქონდა გული სოველი გული ნაწყენი და ვასრესლი. მიდგა სიცივე დაულოველი. სიბრებისათვის მიყვარდა ძილი.

ყველან ვითხოვედი მე შეცოდებას ატირებელი სიმატრეთი. არ იყო ხელის გამოწოდება და არ გამათეს სოფლის პოტრი.

ბოლოს ვიბოვე კეთილი ძალი და გულზე ძაფით შევბი გული, მაგრამ წამება მან გამოხალა. იორივე ვნახე მე დაკარგული.

ასე, ბედისგან დამოკლებული დავდივარ კაცი უღობივსი: გული თრევისგან გამოქლიბული. და ვასრესლი ჩემი ჩიბისი.

ნიკოლოზ მიწიშვილი.

ურანზი კომეტანი.

ტრისტან კორბიერ.

საზიზღარი პეიზაჟი.

ქვიშა და მტვერი. მომაცდავ ტალღა ჩუხლ აცივს. ხრიალს, დნება ვით შორი ხმა ტალოდ წუთიერი. აყროლებული ჯობი, სადაც დაკაანდო ჭიჭის ულაბეს ხარბი მთავრე გაუმაღარი და მშვერი. თვით ცეხა საშინელი აქ ნელა იხარება. აღისფრად წაბებულ ცეცხლიდან კვამლი და დარჩება. გადისანობს ყურდელი—ახლა ანკალესს მხიარულად და დამალ ბიოახში ის დაიკარგება ფარულად. მგლის მუხეფ აფენს განუწყვეტლავ მრეცხავი დაუღული თთირეულს მვედრები ას — ქუჭუნავარს ბინშური ძინძია. აქ ყველა სოკოვები არიან შედარული შვე გამოგეშების დაუვიწყარ ლორწისი კონცით. მაყაყეს ტრილი გაუმართავე გაუბედავი მოსმის ზანტი ღიორიული მათი „ნეტავი“.

ასკინძის ოპი.

I. მთების მწვერვალებს ეფარება მზე ფარჩელათ. ჩრილდებს სროლი და ყიფინა მრისხანე ხმების. დღეს საქართველო სასიცილოდოთ ვადარჩელა ვერ ითქმის ჯარი: და იწყება თარეში ხმლების.

წაღობობა რგოლში დაგუდული ხმების ზვირთები ბრუნავს გრაფილით და ვცეხა ვადამწვარი ველით, მთის ფერდობები ჩახლწილი სისხლით ირრება და ბრძოლის ბედი ახლოვდება დაუბოველათ

მოდის შუადღე. ემატება მზეს ვახელება მივლენ პარბაცით ურდობები: ჰქირან დროშები მაგრამ მანქოლებს ევირეცება შესახლება ისმის ჭიჭინი და ბრძანება დროგამოშვებით.

შავია მტკვარი: ავლვარდა მახვილი მტვერში დაიძა მიწა ცხენასანთა ჯვრით მოყრილი და ცივი სახით ჩასობილი კვამლიან ველში მოსანს მხედარი შვე მერანზე მხრებში მოხრილი.

კოლაუ ნაღირაძე.

ფანჯიფელი.

ფიქრით ვარდიწვა ჩემი თავი, როგორც სახარა. რუხი სიცივე ფეშმეველი დანსდევს დანებით. მოლის სიკვდილი შევარდნის გამოქანებით. ავმა ლოთობამ ხერხემალი მეტათ დახარა.

ვალურჯდა უზე, შეიპარა სულში ქალარა. ცრუ იმედები ჩამივლიან მოგვიანებით. ვზედავ ვირვებები ცხელი სისხლის ოკეანებით და ვარსკვლავებმა თავზე ცეცხლი ვადომავარა.

ჩემი ირსება ვარდიქა უცხო საფლავად. მიუფედ გული სპირობეტებს გამოხარავად. დღეთა სიბნელე მზის მარამ ველარ ვაძვანტა.

ვიცი დარჩება მეგობრებში ჩემი ხსენება, როცა დადგება სიკვდილი და გამოხსენება— გასაცილებენ ჩემი დები და კატაფალკა.

იოანე უფიანი.

სენტიმენტალური ღვინო წაროსტან.

ეხლა მეგობრად გვეყავს ზამთრის ღვინო: (ვინ არ სწყველიდა იმას ნეტავი) ჩვენი საღამო ძლიერ იამა და გაღიმება გაუბედავი.

სწორად დამესთან წუთებს ვატარებთ: მე და საბრლო ბებერი წვერი ერთად ვიგონებთ ვაფრენალი დარებს და ენატრობთ ვინმეს რომ მოგვეყვროს!

და ჩვენ ორივეს ვცინდა ალტრისი, კეთილო წვერი, ნაწყენო აცდილი. ვგრძნობ, რომ წინ გველის ჩვენ უარესი, სახედისწერო და უცახედი.

ახ! ჩემო კარგო, წავიდეთ ერთად, ვიმღეროთ ძველი რომანსი ქალზე, ქალზე, რომელიც გვიან დაბერდა და ხალი ჰქონდა მარცხენა თვალზე.

გადამაფარე მეც შენი ფრთები და ვაგვეყო ზამთრის დღეების კაფრალი, თუ შეგვეკვდება ერთად მოგვედებით, გვიტრებებს ღამე მთვარის სიხანითათ.

ლევან ასათიანი.

ნური“ ვაზრებით მისი ვახანა. აქ არის დოსტოვესის მისტიკა. აქ არის მისი ხატებით სხეულებების ხაზი: ასტროლოგია, დოსტოვესი—ასტროლოგია: პირველი და უკანასკნელი კაცთა შორის. დოსტოვესის ამ ფენომენს ერთი პარალელული ნათელს ჰქვას: დოსტოვესი—ნიკე. დოსტოვესი არ იქნება ნიკე. ნიკე იქნება დოსტოვესის რამოდენიმე (როგორც ამბობენ, მხოლოდ ერთს რომანს „წერილები კვდარი სახლიდან“). მიუხედავად იმისა, მათს იდეათა შორის მუდამეცხება ფენომენალური: ხანდახან სრული იგივეობა. ეს სახეებით ცხადყო დოსტოვესის მერეკეცებით თავის მონუმენტალურ შოპიში. „ღვეტოლსტოა და დოსტოვესი“. ხოლო მეტად საფულისმხიროთა კითხვა: რამდენად ასეთი კონვენციული შეხვედრა? საქმე ისაა, რომ დოსტოვესის პიბრიდული სოფლოვანება არსებითად იგივეა, რაც ნიკეს დოსტოვესის აპირიკეცა. „ყოველი ყოველი“: ეს ფორმული პიბრიდული ყოფისა დონისის ცნობრებათ თითონ. „მე ყოველი და ყოველი ჩემში“ იგივეა, რაც „სხვადაცეცვა“ და „ყოველიცეცვა“. პალიგენისა და მერტომოვანა. თუ პიბრიდული ყოველი „ერთი“ არის „მეორე“, „მეორე“ და „სხვა“ და „ყოველი“—დონისისტიკა ქვეყნის უფილავი ხელშეხებით ზონა „ერთისა“ და „მეორეს“ შორის, „სხვისა“ და „ყოველის“ შორის. საკვირველი არ არის, თუ დოსტოვესი და ნიკე

ერთნაირი იდეებში ტრიბლებს: იდეა „ვადიოახვისა“. „მიწის ერთგულეობა“, „სიყვარული შორისულისა“ და „დასტურება უფლის, ექსტრაორი ყოფის სამყაროსთან: „წვერილი და კვირების“. აქ არის კოსმოლოგიური ტიპები პიროვნების. დოსტოვესი და ნიკეს შემოქმედება აქ არის წამებული. იდეა მარადის მომზუნების არის იდეა „ყოველიანობის“ (დოსტოვესი) და „დონისისტიკის“ (ნიკე). ყოველიანობა ცხადდება დოსტოვესისათვის ქრისტიანი დონისისტიკის მიხედვით. აქედან ფორმული: ქრისტიანე ძეკეში დაბადებული—ღმერთი. დონისისტიკაში შედებული—ხეკე. ნიკე მთელი სიკოცხლე ეომებოდა ქრისტიანს მან არ იცოდა, რომ დონისისტიკაში მართლად პიროვნება ქრისტიანი. თუკი სიცივეში იგრძნო ეს. როცა ერთს ინტერში პარათს მოაფერა „ჯგერკმული“. დოსტოვესი არ იცნობდა დონისის სახელს. თუმცა მთელი არსებით აცნობრებდა მას. მის და უკანასკნელი მხევედრაც: თუ პიროვნება განმტკიცდა კოსმოლოგიკე ზეკაცად თუ ღმერთკაცად, მაშინ თითონ ღმერთი (დონისი თუ ქრისტი) ველებს კაცში. იმანენტური ქვეყა აქ თითქო ზედმეტად ხდის ტრანსცენდენტურ ყოფის. ეს იყო უკანასკნელი სიდიდული (თან სიბრძნე) იდეა ნიკეს. ამ იდეით იწოდდა დოსტოვესი კირილიოვის სახით.

წისა მხოლოდ ამპროცესით მართლდება მისთვის. პროცესი: ძნელი მწველი საიდუმლო საშინელი. რომ კონკრეტული სახე მისცეს ამ პლანეტარულ ფენივებას, იგი მას ატარებს მიწის ავბორკობაში და მატერის ძალაში: ქალი ყველან და ფული ყოველთვის: ინფერნალიზმი პირველი: და სატანრობა მეორის. იმპლემინა ხაზები სადისტური და მამოხისტური: ქეშპარტიდ მთელი პროცესი პლანეტის წამება ორმხრით: მწვეფ და ტბილი. დოსტოვესი არ იღებს მიწას, არ იღებს სხეულებს: მთავრად იღებს მისი. როცა იგი მიწაზე მიდის, უფსკრულები ითხრებან, როცა იგი სხეულებს ენება, ასტროლები იბადებიან. მას მოაქვს დაწლი დაწვენება. მან არ იცის შეჩერება: იგი მუდამ პარაკსიზშია. იგი მტრია. ყოველი არსებულის და განსახიერებულის ზოგის თვლი ჩერდება მიწაზე და სხეულზე, ჩერდება სიყვარულით: ასეთია: პომპროს, ტიკან, გოეტე, პუშკინი. დოსტოვესი არ ჩერდება მიწაზე, მას უნდა სხვა სხეული. მართალია პირველიც ვითარდება და მეორეც, მაგრამ დოსტოვესის არ შეუძლია უცქროს დაფსრულებულ ვითარებას (—„აბანოს ობობებით“). მას უნდა ერთი დავიროთ შეიკვლიოს: სამყარო. აქ თვისყოფის ეპილეპსია, როგორც ეპიფენომანი კატასტროფული ვადატების. რაც პიბრიდია არის დოსტოვესის ხატების ტიბელში, ის არის ეპილეპსია დოსტოვესის ესხატოლოგიურ მსოფლიოვანებაში. სავულისხმოა, რომ დოსტოვესი ავად იყო ამ „ავიზნით“.

ეპილეპსია: როგორც ვერ ატანდა დონისი და ხანგრძობის. აქ იგი პიბრიდორიკისტიკა პატრონის კონკრეტული. აპოკალიპსი: ეს არის სიცივე დოსტოვესის. აპოკალიპსი: აპოკალიპსი ეპილეპსია: შთაგონება დოსტოვესის. იგი ანგრეფს სამყაროს, ანგრეფს პლანეტებს, მაგრამ იოანესეით სხვა მიწის მწერს და სხვა ზეკას. ხანდახან ამ მომავალ უმხილველს ნეტარებას იგი კირილიოვის ეპილეპტიური ბოღვით უღეროს. ხან კი ბერი ზოსიმას ნელი და ნათელი სიტყვებით უმხილავს იგი ახალ მიწას. ზოგჯერ ალაოპსის ხაზებით და კოლიკრასტისის ამბავით ან კიდევ მიწის ფენომენით უფსრებს იგი ადამიანთა ახალ კულტურას. მაგრამ მთავარი მისი ხაზი მინც აპოკალიპსია, ქოლერული ტემპერამენტით ვახელებული. დოსტოვესის მსოფლიოვანება ქეშპარტიდ ისეთი ტონისით არის დაღვინითი და დაფურული, რომ სრულიად საშარლიანად მას უნდა დენეკეს ეპიტეტი „პლანეტარული“. აქედან მოქმედება დოსტოვესის სიტყვის. თუ „სიტყვები მოქმედებენ ატმოსფეროზე“ პეტრის თქმით,— ეს პირველად დოსტოვესის თქმის. დოსტოვესის კითხვის დროს თანდათან სკილდებით რეალობას და გადადიხარობრობლობაში მხრითაც ძვირად თუ ვინმე შედარება მას. მართალია ვლადიმერ სოლოვიოვი, როცა დოსტოვესის სიტყვას იგი „ამაგიერის“ უწოდებდა. ამბობენ: დოსტოვესის ფორმა არ უფარგაო. მე ვაძტკეცებ: დოსტოვესის პლანეტარული განცდას სხვა ფორმა ვერ ვაუფლებდა. ფრა-

ქ რ მ ნ ი კ ა

შოთა რუსთაველის სახელობის სახელობა. შოთა რუსთაველი კომიტეტის განზრახული აქვს შოთა რუსთაველის სახელობის საზოგადოების დაარსება საზოგადოების დაარსების ფარგლებში დაამუშავება მინდობილი აქვს სალიტერატურო სექციას.

ქართული დრამატული შკოლა. შოთა რუსთაველი კომიტეტი იხილავს ქართულ დრამატულ შკოლის პროგრამას. განზრახულია აღნიშნული შკოლა დაარსდეს ქართულ დრამის ანტიკონს.

დისპუტი სიმედიკოზში. კამერის ტეატრის დარბაზში სიმედიკოზის ს. ჭოროანი წიკიტხავს მოხსენებას სიმედიკოზში გაჩენილ ექიმებთან ქართველი და სომხის პოეტებმა მოდერნიზმში. დისპუტი მომწოდებლობის მიხედვით გრძელდება.

ჯაქარა კინოების იუბილეების. ცნობილი ბიბლიოფილის ჯაქარა კინოების იუბილესთვის დაიწყო მადება. სრულიად საქართველოს ხელოვნებათა კავშირის მთავარი კომიტეტი მახლობელ კრებებზე დააყენებ სკოლის, თუ რა სახით მიიღოს მონაწილეობა იუბილესზე.

გაზეთების გამყიდველი სიმონა ტფილისში გარდაიცვალა კვილა ჯუჯი პოპულარული გაზეთების გამყიდველი სიმონა, რომელსაც ჰქონდა კოსიკი ქართულ კლუბთან ქართული პოეტები კარგად იცნობდნენ სიმონას ეთანის ტემპერამენტს და მიუხედავად ბევრი ჩხუბისა მისი მინიკ სიყვარულით მოვიგონებენ. მიუხედავად ზომები სიმონას ოჯახის უზრუნველყოფისათვის.

ს ხ მ ი თ ი.

ჭაუბტანის ახალი პიესა. ბერლინის თეატრ „ლოუსტიმილჰაუსში“ დიდხანსაა ჰაუბტანის ახალი პიესა მხატვართა ცხოვრებიდან „პეტერ ბრაუერი“. გერმანული პრესა მეტად თავდაპირველად შეხვდა ჰაუბტანის ახალ ნაწარმოებს.

ფლობერის გამომგონებელი. ფრანგ არტისტების ფედერაცია მართავს ფლობერის ხელოვნების წიგნების, სურათებისა და ყველა დოკუმენტების გამოცემის რომელიც იკუთვნის ვიქტორ ფლობერის და მის დროს.

პშიბიშევსკის „ქადაქი“. ვარშავაში, თეატრ „როზმიტოსკიში“ შესვდა პირველი წარმოდგენა პშიბიშევსკის ახალ ტრაგედია-ლეგენდის „ქადაქი“. პიესა დიდხანს განხორციელდა და თეატრში მყოფი ხალხი მიესალმა ავტორს.

ბაირონის თახა. უკანასკნელ აუქციონზე ლონდონში სხვა საგნებთან იყო ნაშენი ლორდ ბაირონის თახა-თახის ქალა გადამყვებული თახა ნიუსტელში. ბაირონი ახალგაზობისას ახალ სივრცეში დადიოდა. ამ თახის მიწოდება აქვს ლეიტენანტი 1808 წელს. ეს თახა ნახა მონასტრის მძაღლები, რომელსაც ეგონა რომ ეს თახა ვინმე მზარად ბერს ეკუთვნოდა. მებაღუმ თახი ლონდონში წაიღო და გადასცა პოლიკონიკ ვილდმანს, რომელიც იყო მესაკუთრე ნიუსტელის საბატონს. და რომლის შეყვარებულზე დააბნეო და იბატონა ბაირონის რელიკვიები.

ბანკეტი კაპლინის პატეხავცებთან. პარიზში ფრანკო-ბრიტანულ კომიტეტმა გამართა ბანკეტი რელიფის კაპლინის პატეხავცებზე მისთვის სობრანის ლიტერატორის honoris causa დიპლომის ბიძების გამო.

ლუვენის ბიბლიოთეკის აღდგენა. საფრანგეთის მთავრობამ განკარგულება ვასცა, რომ ყველა საფრანგეთის სასწავლებელში მოპოვიონ ფული ლუვენის ბიბლიოთეკის აღსადგენად.

სიკვილის ცეკვა. ავ. სტრინდ ბერგის. პარიზში რადი ინტერესით მიიღეს პიესა „სიკვილის ცეკვა“ სტრინდ ბერგის. მთელი კომპარია სტრინდ ბერგის ნაწარმოებების მიხედვით ახორციელდა სტრინდ ბერგის გადართილი ცეკვა.

გრძელდება რომაქიძე.

ანტიური საღამო პარიზში. იმ ხალხში სადაც ინტერესი უწევდა ანტიური ხელოვნების პროპაგანდას განიკარგებინა საღამო დადგმული იყო „სრაკუნის ქალები“, ფიკრის, და მ. კლემინის „აოლქანდრის სიმღერები“.

ანრი ბერნაშენის პიესა. თეატრ ემბაზში იდგმება პიესა ანრი ბერნაშენის „ადელი“. პიესისთვის დეკორაციების ხატავს სერგეი სლედკინი.

ელენორა ლუზე. ზომიერ წლის სცენის მიტოვების შემდეგ ელენორა ლუზე კვლავ გამოვიდა რომის თეატრ „კოსტანჯოში“ ისტინე პიესაში „პელო ზღვიანი“. თუმცა გადვიცის გამო რომელი სავთვით აღუყვებელი იყო ატონს-ფერა, თეატრი მაინც საყვარელი და სახლი დიდის აქტაქები მიიგება სახელგანთქმულ მსახიობს.

კარაშაშვილი. პარიზში, თეატრ „ელ ვიკოლინი“ ში დაიწყო მხატვარი დამატოვიკის „კარაშაშვილის“ დადგმვა-სათვის.

მხატვარი ა. შერვაშიძე. ბალიდის თეატრ „კომედიანი“ დასდგეს მთელი რიგი ნაწარმოების მხატვარი ა. შერვაშიძის ესკიზებით შეასრულდნენ დეკორაციებში და კოსტიუმები.

ჯეკ ლინდონის ბოგარაფია. ლონდონში გამოვიდა ორ-ტომიანი ჯეკ ლინდონის ბოგარაფია, რომლის ავტორია განსვენებული მწერლის ქვრივი ქ-ნი ჩერიზი ლინდონი.

ლინდონის გაზეთების ცნობით ქ-ნი ლინდონის ნაშრომი ძალიან ცოტა მასალას იძლევა მწერლის პიროვნების და მის ქველთი ინდივიდუალობის გაგებისათვის. წიგნი ბევრია წმინდა ოჯახური წიგნიანები, რომლებიც მოკლებულია სავთვით ინტერესს.

შეღებობით საინტერესოა წიგნის უკანასკნელი ნაწილი, სადაც დახატულია ის გაკრებიდან და სულიერი მდგომარეობა ჯეკ ლინდონისა, რომელიც ხელი შეუწყვეს მის თვითმკვლელობას.

ბოკაიოს საფლავი. ჩარტალდოში ფლორენციის ახალი ადმინისტრაციის დიდ იტალიურ მწერლის ბოკაიოს ნეშტი, ის იყო დამახვილი 10 ფუტის სიღრმეზე იმ სახლის ქვეშ, სადაც 1588 წელს გარდაიცვალა დიდი იტალიელი ნოველისტი სალიკო მუპონტის წყალობით ბოკაიოს ნეშტი ყველა ერთნაირი ბედს დატოვდა ნეშთან, რომლის პოეტიკი და გენიალური ისტორიოგრაფი იყო ბოკაიოს ცნობილია, რომ დატოვდა ჩინიხი სრულიად შემთხვევით ადმინისტრაციის წყალობით, რომელიც 1866 წ. წმ. ფონსისის ეკლესიაში, სადაც იმდროს მდებარეობდა რაინის სარკოფაგი.

შარლ ბოდლერის პანაშვილი. პარიზში შარლ ბოდლერის საფლავთან, მონპარნასის საფლავზე გადამიდო იქმნა პანაშვილი პოეტის სულის მოსახსენებლად პანაშვილს დაესრულა პოეტის საფლავის მეგობრები, ბოდლერის მსახიობები მგანობიარე სიტყვა წარმოსთქვა ფრანკო ვანდერენმა, რომელიც მიმართა დამსწრეთ წინადადებით გაიხიროს სილის მწერალი პოეტის ძეგლის ავტებისათვის.

უალდის ინტიმი მემორიარი.

ამ დღეებში ლონდონის სასამართლოში მოსიძინეს საყურადღებო საქმე. აღმართული იყო უალდის ერთ ინტიმ მემორიარს ლორდ ალფრედ დელგასის საჩივრის გამო.

ვახუთ. იენინგ ნიუსში მოთავსებული იყო ცნობა ლორდის სიკვდილის შესახებ. ამ ცნობას ვახუთმა დაფრთხილებული ნერვიოლოგი, რომელიც უალდის მეგობრის ვახუთის ცხოვრების დასახატავად არ დიშურა ფერადები, მგარამ ცნობა დელგასის სიკვდილის შესახებ „ერთობ გადამეტებული“ გამოდგა და ცოცხალმა ნეშთმა ცილის წამებისათვის პასუხის ვებაში მისცა ლინდონის სიკვდილს ვახუთის რედაქტორი და მოითხოვა 1,000 გირანქა სტერლინგი ჯარბში.

ბრაზმდების რწმუნებული არ უარყოფდა ვახუთის მიერ მოყვანილ ცნობების სისწორის ლორდ ალფრედ დელგასისადმი.

სის ახალგაზობის შეკრებების და უალდის ინტიმურ დახლოების შესახებ. შილოდ ცილისწამება მასში, რომ ვახუთი ვანზრახ სდგმს იმაზე, რომ დელგასმა შეცვალა თავისი ცხოვრება დაქორწინდა 1902 წელს და მას შემდეგ

დოსტოვესკი ეპროკაში

ბერნარდ კლერმანი დოსტოვესკი. დოსტოვესკი—იგი ამოღეს რუსეთის უსაზღვროებისაგან, რუსულ სილის უსაზღვროებისაგან იგი—ფანტომია მისი ბრწყინვალე სახეა ანათებს შავ ნელ დედამიწას და საუფრუები ვეღიან მას ვეღოს. ცოცხალი და წმინდანი, ერეკლეისი და მოწმუნე გამბარული ტყველი, ანთებული აღტაცებისაგან, უდაბლესი და უწინდელი... სიძულვილი უსაზღვრო და უსაზღვრო სიყვარული, ყრმა და მოსული, ადამიანის სილის სიგვიმელ გამგებანი მკვლელობა, უმინარი სიყვარის ჩურჩულის და მოჩვენებითა ვრცელების წინაშე, მატლი და ღმერთი, თორმეტჯერ ჯვარცმული და თორმეტჯერე მკვლევრით აღმდგარი, ცისა და ჯოჯობითის მგებელი მგზავრ. მიზანი-ველი და მრისხანე, ვისი მანგებელი ბედი, წინასწარმეტყველი, უსაზღვრო თავის ვულკანობაში—შეხვედი—თი რა ადამიანია ის. (ფოს. ტექ.)

თ. მ. დოსტოვესკის ხსენება. თ. მ. დოსტოვესკის დაბადების ასი წლის თავი პარიზში გადამიდო იქმნა რუსულ სახლი უნივერსიტეტის საფანგებო სხონში, რომელსაც თავმჯდომარეობდა დ. ს. შერვაშიძე: „Société d'Encouragement“-ის პატარა დარბაზი საყვარელი საგანობად აწყვლია განწყობილი ბედი სუფევდა ორატორების მთელი რიგი შეყვდა აფხნა იმ „სასტიკ ნიქსი“ რა

დ. ს. შერვაშიძის ემინან დოსტოვესკიზე ლაბარაჟი... კრისთვის რომ ოდნავ ყური დაეღო დოსტოვესკის წინასწარმეტყველებისათვის ამბობს ის—რუსეთს რომ ოდნავ ჰქონდეს შერვაშიძის ოდნავი რწმუნა მჭობრია, ის არ მომდებრია, რაც მოხდომ „მერე-კვოსკი არ თენებმა კარტაშვი, რომ სუფევდა ორატორების მთელი რიგი შეყვდა აფხნა იმ „სასტიკ ნიქსი“ რა

სალოვნების მუშაობა კონფერანსია

30 იანვარს ტფილისში გაიხსნა ხელოვნების მუშაობა და სოციალურ კულტურის კავშირების კონფერანსია: ამ კონფერანსიას მეტად დიდი მნიშვნელობა ეძლევა, რადგან დღემდე ხელოვნების მუშაობა კავშირი „რაბისი“ უფრო ერთმანეთს უმცირესობის კავშირია ვიდრე ქართველი საქართველო რომელიც სდგას დამოიკველია დიდი იტალიელი ნოველისტი სალიკო მუპონტის წყალობით ბოკაიოს ნეშტი ყველა ერთნაირი ბედს დატოვდა ნეშთან, რომლის პოეტიკი და გენიალური ისტორიოგრაფი იყო ბოკაიოს ცნობილია, რომ დატოვდა ჩინიხი სრულიად შემთხვევით ადმინისტრაციის წყალობით, რომელიც 1866 წ. წმ. ფონსისის ეკლესიაში, სადაც იმდროს მდებარეობდა რაინის სარკოფაგი.

სრულიად საქართველოს ხელოვნებათა კავშირის ყრილობამ, რომელიც ფაქტიურად არის ნამდვილი ქართული რაბისი, ამ ყრილობაზე დადგენილი იქნა აირის ქართველი მწერლები. პირველ

კრებებზე ადგილი ჰქონდა ინციდენტს, ყრილობის დღეებში გადამწყვეტი ნიშით არ დამტკიცეს ქართული მწერლები.

იქმნა სამარცხინო ფაქტი ქართული მწერლობის რომელიც ფაქტიურად ჰქვინდა ენის, საფუძვლს კულტურისას არ იყონ—სწორედ უფლებიანი დღეებები: ეს საქობი ვადლდა პროკავშირების სამხრ. განსახილველად. თუმცა ჯერ ეს საქობი არ არის გადამწყვეტილი მაინც ჩვენ ვგვონია ორი აზრი ამის შესახებ შეუძლებელია საბჭოთა ქონდის, მით უფრო რომ ფორმალური მხარე არ არის და რელიგიური რომლის შესახებ უნდადა სიტყვა ეთქვა რაბისი, ამ ყრილობაზე დადგენილი იქნა აირის ქართველი მწერლები. პირველ

გაზელის ქრონიკა

„პარიკაიდი“ ს შემდეგ ნოდარ იქმნა ბაზელის გველი ქრონიკა: ვაცხადებთ კანდიდატებს: სკოლის დოკენი, ანაბაქტორი მებრალი და ალ. წერეთელი; „ლომისა“-ს ქრონიკა ფრუენსსაი და „ესტრუქციონალი“ ფორმალობა. უნდადა რელიგიური გახუტებული „მგოსანი“ დანტეს „ინფერნო“-ში და უფრო წერილი ამბები. შითან ბაზის თავ-

დასმა ხელოვნების სასახლეზე და დაბედილი პოეტების სურათები, თომანთ კობას ტრიბუნა ია ვკალაძის წინადადებდა უსაქმი ბელეტრისტიკი—მომხდის რომლი. ტაფელ მაქრონიკა ფრუენსსაი და „ესტრუქციონალი“ ფორმალობა. უნდადა რელიგიური გახუტებული „მგოსანი“ დანტეს „ინფერნო“-ში და უფრო წერილი ამბები. შითან ბაზის თავ-

რედაქტორი: ბიძინა ბაბიძე.

თებრვლიდან გამოვა ყოველი თვიური ყურნალი ს-დ საქართველოს ახალი მწერლობის კავშირის გამოცემა.

ლ ა უ ა რ ი.

სარედაქციო კოლეგია: ახალ ინგოროვა, ტიკიან ტაბიძე, ვახანგ კოტეხიშვილი.